

примѣръ: когато вечеръ гори въ стаята свѣщъ, то ти си прости ржката между свѣщъта и стѣнната и на стѣнната ще да стане сѣнка отъ твоята длань. Тѣй ли е или не?“ — „Тѣй е. Дѣцата праватъ зайчета по стѣнната. Ако си прострѣшъ и двѣте рѣце заедно, то тие приличатъ на риба: отворишъ си малко длановете, и рибата си развива устата.“ — „Така е. Така също бива и на земята. Както на стѣнната става сѣнка отъ ржката ти, така и на земята става сѣнка отъ месѣчината, която затуля слънцето. Това е онова, што са нарича за т м ѣ н и е; слѣдователно твоята магносица или твоиятъ дяволъ не сѣ нищо друго, освѣнъ месѣчината.“ — „А това ще да рѣче, че не мегносиците затемняватъ слънцето, а месѣчината!“ — „Така е зеръ.“ — „И че не отъ дяволското крило става затмѣнието, а пакъ отъ месѣчината.“ — „Така е.“ — „А защо са не види това?“ — „Кое това?“ — „Че месѣчината са намира предъ слънцето?“ — „А-а-а! Видишъ ли сега, че ти се вече забравилъ онова, што знаеше по-напредъ! А нема месѣчината са види въ онова време, когато бива новолуние? Помнишъ ли ти топката, когато тя са въртеше около главата ти и около свѣщъта?“ — „Ахъ, истина! Месѣчината въ това време са не види за това, че тя е темна отъ камъ нашата страна.“ — „Тѣй е. А освѣнъ това, месѣчината са не види и отъ туй, че въ онова време, когато става затмѣние, става и новолуние; и едното, и другото ставатъ заедно. Попитай старците, които много пѣти сѣ видѣле затмѣнието, и тие ще да ти кажатъ, че то сѣкога е ставало въ